Κυριακή της Απόκρεω: Η Κυριακή της Μελλούσης Κρίσεως (Γέροντας Πετρώνιος Τανάσε)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 5 Μαρτίου, 2021

Την παραβολή του Ασώτου Υιού θα την ενθυμούμεθα, όσον καιρό θα υπάρχει αυτός ο κόσμος, διότι δι' αυτής εκφράζεται η ανεκλάλητη αγάπη και το έλεος του Θεού προς ημάς. **Γι' αυτό ίσως ο Σωτήρ ήθελε να πεθάνει δια σταυρικού θανάτου, δηλαδή με τα χέρια τεντωμένα, όπως άλλωστε πάντοτε τον παρουσιάζει και η Εκκλησία, για να μας φανερώσει ότι για πάντα θα μένει με τις αγκάλες ανοικτές, για ν' αγκαλιάζει όλους τους αμαρτωλούς, οι οποίοι επιστρέφουν στο πατρικό τους σπίτι.**

Η αγάπη όμως δεν είναι μονόπλευρη. **Ζητεί απάντηση από τον αγαπώντα**. Και η φυσικότερη απάντησις δεν ημπορεί να είναι άλλη παρά μόνον η **αγάπη**. Εάν **η Κυριακή του Ασώτου μας επρόβαλε την άπειρη αγάπη του Θεού προς τους ανθρώπους, η τρίτη αυτή Κυριακή, της Μελλούσης Κρίσεως, μας παρακινεί να στοχασθούμε την απάντηση που θα δώσουμε απέναντι της θείας αγάπης.**

Η αγάπη προς τον Θεό είναι ιερότατο καθήκον του ανθρώπου. Δεν αγαπούν άραγε τα παιδιά τους γονείς τους; Και τα ζώα και τ' άγρια θηρία δεν αγαπούν τους ευεργέτες τους; Πώς λοιπόν να μην αγαπήσει ο άνθρωπος τον Θεό, τον ποιητή και χορηγό παντός αγαθού; «***Η αγάπη του Θεού είναι η φυσικότερη κίνησις της καρδιάς του ανθρώπου. Πρέπει να σε εξαναγκάσουν, να σε πιέσουν, να σε βασανίσουν για να μην αγαπάς τον Θεό***» (Reguy).

Γι' αυτό, από την Παλαιά Διαθήκη ακόμη, η αγάπη του Θεού εκφράζεται στην αρχή του Δεκαλόγου είναι η μεγαλύτερη εντολή στην οποία περιέχεται όλος ο Νόμος και οι Προφήτες. «*Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ*

ψυχῇ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου» (Ματθ. 22, 37). Ενώ ο Σωτήρ Ιησούς Χριστός μας διαβεβαιώνει ότι **καμία άλλη εντολή δεν είναι ανώτερη από την εντολή της αγάπης**.

Άλλ' όμως **πώς εναρμονίζεται η ελευθερία με την εντολή;** Ο Θεός εδημιούργησε ελεύθερη την ύπαρξη του ανθρώπου. Αυτή η ελευθερία του είναι ο στέφανος της αξιοπρέπειάς του και ο Θεός δεν εννοεί να καταφρονήσει αυτή την ελευθερία.

Στο άγιο Ευαγγέλιο διαβάζουμε ότι ο Σωτήρ **δεν διατάζει, αλλά προσκαλεί**: «*Εἰ θέλεις εἰσελθεῖν…*», «*ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν…*». Και πάλι σ' άλλο μέρος λέγει ο Κύριος καθαρά: «*Ἐὰν ἀγαπᾶτέ με, τὰς ἐντολὰς τὰς ἐμὰς τηρήσατε*» (Ιωάν. 14, 15), θέλοντας έτσι να μας δείξει ότι **η εκπλήρωσις των εντολών είναι αλάνθαστη απόδειξις της αγάπης του Θεού**.

Τι είναι λοιπόν οι εντολές του Θεού και ποιος ο σκοπός τους;

Η εκπλήρωσις των εντολών κρύβει ένα βαθύ πνευματικό μυστήριο. Ο Θεός έδωσε εξουσία, δηλαδή δύναμη, σ' αυτούς που πιστεύουν στο όνομά Του να γίνουν υιοί του Θεού (Ιωάν. 1, 12). Γι' αυτό οι άγιοι Πατέρες λέγουν «ότι ο Θεός είναι ουσία των αρετών». **Κατά το μέτρο που ο άνθρωπος εφαρμόζει τις εντολές, κατά το ίδιο μέτρο χορηγείται η πνευματική χάρις σ' αυτόν**. Όσο είναι αγαθό το έργο που θα κάνει ο άνθρωπος, άλλο τόσο εκδηλώνεται και ζωογονείται μέσα του η θεία χάρις, που εν σπέρματι ευρίσκεται μέσα του. Έτσι, **σταδιακά, γίνεται όμοιος με τον Θεό, υιός του Θεού και κληρονόμος της αιωνίου βασιλείας Του**.

Ο Θεός δεν πειθαναγκάζει τον άνθρωπο και, ακόμη περισσότερο, δεν τον διατάζει, για να Τον αγαπήσει. Αλλά **ο άνθρωπος, όταν τηρεί τις εντολές Του, δηλαδή αγαπά τον Θεό, κληρονομεί την επουράνια βασιλεία Του**. Κι επειδή **ο Θεός, χάριν του ανθρώπου, ετοίμασε την βασιλεία Του από καταβολής κόσμου και επιθυμεί όλοι να την αποκτήσουν**, προτρέπει ως εξής: «*Γίνεσθε τέλειοι*», «*γίνεσθε άγιοι*», «*γίνεσθε οικτίρμονες*».

Η εφαρμογή των εντολών, λοιπόν, δεν είναι υποχρεωτικό έργο απέναντι του Θεού, όπως συμβαίνει με τις ανθρώπινες διαταγές, αλλά είναι καθήκον απέναντι του ιδίου του εαυτού μας, και είναι το βασικότερο θεμέλιο για την ζωή μας.

Υπάρχουν όμως άνθρωποι, που μη μπορώντας να το καταλάβουν αυτό, βλέπουν τις εντολές -την αγάπη προς τον Θεό- ως ένα δυσβάστακτο φορτίο, το οποίο δεν είναι για τον εαυτό τους, αλλά για τους άλλους. Έτσι καταλήγουν σε εσφαλμένα συμπεράσματα, ότι ημπορούν να κάνουν μία αμαρτωλή ζωή, ξένη προς τον Θεό, και συγχρόνως πιστεύουν ότι ημπορούν να χαίρονται, χωρίς

να έχουν κοπιάσει, τις πνευματικές απολαύσεις, που προσφέρει αυτή η ζωή κοντά στον Χριστό.

«Μην ασχολείσαι με την μετάνοια, τον συμβουλεύει ο πονηρός εχθρός. Έχεις ακόμη αρκετό καιρό μέχρι του θανάτου σου. Δεν γνωρίζεις ότι ο Θεός είναι μακρόθυμος και πολυέλεος;». Και υπακούει ο άνθρωπος επιπόλαια στους πονηρούς αυτούς ψιθυρισμούς, απομακρύνεται δια της αμαρτίας από τον θείο οίκο. **Κάνει μία τυπική χριστιανική ζωή, παρηγορούμενος με την ψευδαίσθηση ότι ο Θεός θα τον συγχωρήσει με το άπειρο έλεός Του** , καθώς εσυγχώρησε τον Άσωτο Υιό, την πόρνη και τον ληστή. Διότι μόνο για τους αμαρτωλούς και όχι για τους δικαίους ήλθε στον κόσμο ο Χριστός!

Φοβερή είναι αυτή η απάτη! Εάν η απελπισία, που προέρχεται από την απιστία στην αγαθότητα του Θεού, είναι μεγάλος κίνδυνος για την σωτηρία, η αδιάκριτη εμπιστοσύνη στο θείον έλεος είναι περισσότερο επικίνδυνη και επισφαλής. Με την απελπισία ο άνθρωπος αποκόπτεται μόνος του από κάθε ελπίδα σωτηρίας και δικαιώσεώς του. Με την αδιάκριτη πεποίθηση στο θείο έλεος δεν θέλει να εργασθεί το αγαθόν και να μετανοήσει με ελεύθερη γνώμη και με την θέλησή του. **Και οι δύο περιπτώσεις είναι βαριές αμαρτίες κατά του Αγίου Πνεύματος και οδηγούν στην αιώνια κόλαση.**

Η **Κυριακή της Μελλούσης Κρίσεως** σ' αυτόν ακριβώς τον κίνδυνο μας εφιστά την προσοχή. Ναι, **ο Θεός είναι υπεράγαθος, πολυεύσπλαχνος και φιλάνθρωπος, αλλά συγχρόνως είναι και απειροδίκαιος**. «*Ἐλεήμων καὶ δίκαιος (εἶναι) ὁ Κύριος*», μας λέγει ο Ψαλμωδός (Ψαλμ. 114, 5) και «*τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ οὐκ ἔσται πέρας*». **Κατά την διάρκεια της επιγείου ζωής μας, βλέπουμε περισσότερο το αδιάστατο πέλαγος του ελέους Του, αλλά θα έλθει η ημέρα της Μελλούσης Κρίσεως, όπου ο Θεός θα φανερωθεί με το φως της δικαιοσύνης Του.** «*Πάντες γὰρ παραστησόμεθα τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ*», λέγει ο Απόστολος Παύλος (Ρωμ. 14, 10). Τότε ο Θεός θα κρίνει τον κόσμο με δικαιοσύνη, και όλα τα έθνη, χωρίς προσωποληψία.

Αλλά τι είναι η θεία δικαιοσύνη;

Στα τροπάρια του όρθρου αυτής της Κυριακής ακούμε: «*Ὅταν τίθενται θρόνοι καὶ βίβλοι ἀνοίγωνται καὶ τὰ κρυπτὰ τοῦ σκότους δημοσιεύωνται… Τί ποιήσωμεν τότε οἱ ἐν πολλαῖς ὑπεύθυνοι ἁμαρτίαις; Τίς ὑποστήσεται τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἀπόφασιν… Ὢ ποία ὥρα τότε καὶ ἡμέρα φοβερά!…*»

Αλλά για ποια βιβλία εδώ γίνεται λόγος; Υπάρχει κάποιος που γράφει το κάθε τι που κάνει εδώ ο άνθρωπος; Ναι, αλήθεια, υπάρχουν βιβλία και συγγραφείς και τίποτε δεν παραμένει άγραφο. Εδώ πρέπει ν' αναφέρουμε κάτι πολύ θαυμαστό.

Οι άνθρωποι της γνώσεως, προσπαθώντας με κάθε τρόπο ν' αποκαλύψουν τα μυστήρια της ανθρωπίνης ζωής, συνεπέραναν ότι κάθε τι που κάνει ο άνθρωπος, δηλαδή αυτό που λέγει ή σκέπτεται, αφήνει ένα ίχνος, το οποίο γράφεται στο βάθος της υπάρξεώς μας, σαν σ' ένα βιβλίο. Έτσι λοιπόν εμείς οι ίδιοι είμεθα το βιβλίο και ακόμη εμείς οι ίδιοι το γράφουμε. Μεγάλο μυστήριο κρύβεται εδώ!

Κατά την φοβερή κρίση θ' ανοιχθεί αυτό το βιβλίο· δηλαδή όσα μυστικά γράφθηκαν μέσα μας και είναι άγνωστα στους άλλους, θ' αποκαλυφθούν. **Τα καλά και κακά μας έργα θα τα γνωρίσει όλος ο κόσμος.** Τότε οι πληγές των Μαρτύρων θα λάμψουν σαν μαργαριτάρια, οι ασκήσεις και τα έργα των δικαίων και οσίων «*ἐκλάμψουσιν ὡς ὁ ἥλιος*» (Ματθ. 13, 43), καθώς μας επιβεβαιώνει ο Ιησούς Χριστός. Ενώ οι μορφές των αμαρτωλών θα είναι δύσμορφες και παραλλαγμένες από τις αμαρτίες και τα πάθη που διέπραξαν στην ζωή τους. Ποιος θα ημπορέση να υπομείνει αυτή την απερίγραπτη εντροπή;

Ιδού η θεία δικαιοσύνη! «Σε έπλασα, σε ετίμησα και σε επροίκισα με πλήρη ελευθερία, την οποία ούτε εγώ δεν ετόλμησα να παραβιάσω. Σου έδωσα την δύναμη να γίνεις όμοιος με Μένα κατά χάριν. Ιδού λοιπόν, τώρα απόλαυε αυτό που εσύ μόνος σου εδιάλεξες!».

Κάθε τι που πράττει ο άνθρωπος με την ελεύθερη θέλησή του, τον πλησιάζει ή τον απομακρύνει από τον Θεό. Ο άνθρωπος σχεδιάζει μόνος του τη μορφή του μ' αυτό το οποίο γράφει στο βιβλίο της ζωής του, και μ' αυτή την μορφή θα παρουσιασθεί στην Κρίση. Όταν ο άνθρωπος αντικρίσει την θεία εικόνα, την οποία έπρεπε να μιμηθεί και να επιτύχει στην ζωή του με τις χορηγούμενες δωρεές του Θεού, αλλά και την απαίσια μορφή που έφτιαξε μόνος του στην ζωή του, θα αντιληφθεί ποιος μισθός του αξίζει. Ω, ποία ώρα θα έλθει τότε!**Η κρίσις είναι ο μισθός των έργων που εκάναμε στην ανθρώπινη ζωή μας και συγχρόνως η αιωνία επισφράγισις αυτού του αγώνος.** Ιδού λοιπόν η θεία δικαιοσύνη! Ο Θεός δεν ημπορεί να αλλάξει αυτό που μας αρέσει. Γι' αυτό λέγει κάποιος ότι **ο πόνος του Θεού θα είναι μεγάλος, όταν θα βλέπει τα παιδιά Του, για τα οποία θυσιάστηκε και τους ετοίμασε την βασιλεία Του από καταβολής κόσμου, να προτιμούν την αιώνια καταδίκη και το πυρ, που ετοιμάσθηκαν για τον διάβολο και τους αγγέλους του.**

Γι' αυτό **η ανάμνησις της φοβεράς Κρίσεως είναι συγχρόνως μία γραπτή προτροπή για ν' αποφύγουμε την αδιαφορία για την σωτηρία μας** . Ας μην αυταπατώμεθα με την εσφαλμένη πεποίθηση ότι ο Θεός θα μας συγχωρήσει, επειδή είναι αγαθός και πολυέλεος. **Η αγαθότης Του δεν μπορεί να γίνει αιτία αμαρτίας. Αυτός συγχωρεί με το άπειρο έλεός Του, αλλά δεν καταφρονεί την αξιοπρέπεια της ανθρωπίνης ελευθερίας και την συμβολή της στην σωτηρία.** Την αμαρτία την γράφει στο βιβλίο του μόνος του ο άνθρωπος και μόνο

αυτός μπορεί να την σβήσει και κανείς άλλος, ούτε ακόμη ο ίδιος ο Θεός, εάν δεν θέλει ο άνθρωπος. **Το σπουδαιότερο λοιπόν έργο στην ζωή μας είναι να σβήσουμε από το βιβλίο την οποιαδήποτε αμαρτία με την ειλικρινή μετάνοια, την αποχή από το κακό, την καθαρή εξομολόγηση** , την επιτέλεση του κανόνος μας με προσευχή και δάκρυα. Και για κάθε αμαρτία μας να ερωτούμε με ανησυχία και φόβο: Άραγε εξαλείφθηκε αυτή από το βιβλίο; Και, αφού τις καθαρίσουμε, να γράψουμε εκεί τα καλά έργα με την εκπλήρωση των εντολών του Θεού, διότι αυτές μας στολίζουν και μας προετοιμάζουν για την αιωνιότητα. Όλα τα καλά έργα είναι αγωνίσματα μεγάλης τιμής, με τα οποία ευφραινόμεθα στους αιώνες των αιώνων. «*Όσο μεγαλώνεις τις πτέρυγές σου*, λέγει ο άγιος Εφραίμ ο Σύρος, *τόσο ευκολότερα θα ημπορέσεις να πετάξεις προς τα ουράνια. Όσο καθαρίσθηκε ο νους σου εδώ, τόσο καλύτερα θα βλέπεις εκεί την δόξα του Θεού. Και με το μέτρο που Τον αγάπησες εδώ, με το ίδιο μέτρο θα ευφρανθείς από την αγάπη Του*».

Η δεύτερη εκδήλωσις αγάπης μας προς τον Θεό γίνεται δια της αγάπης μας προς τον πλησίον, από την οποία πάλι εξαρτάται η θέσις μας στην μέλλουσα Κρίση. Εικόνα αυτής της αγάπης μας αποκαλύπτει κατά διαυγέστατο τρόπο ο Σωτήρ, όταν μας λέγει: «*Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ᾽ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον*» (Ιωάν. 3, 16). «*Αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ ἡ ἐμή, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς*» (Ιωάν. 15, 12). και ακόμη: «*Ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις*» (Ιωάν. 13, 35). Και: «*Ἐάν τις εἴπῃ ὅτι ἀγαπῶ τὸν Θεόν, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῇ, ψεύστης ἐστίν. Ὁ γὰρ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν ὃν ἑώρακε, τὸν Θεόν ὃν οὐχ ἑώρακε πῶς δύναται ἀγαπᾶν;*» (Α΄ Ιωάν. 4, 20), και «*Ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεὸν ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ*» (Α΄ Ιωάν. 4, 21).

Η επιμονή του Σωτήρος στην εντολή της αγάπης έχει ιδιαίτερη σημασία, όταν αποκαλυφθούν τα πάντα **την ημέρα της Μελλούσης Κρίσεως. Τότε ολόκληρη η ανθρωπότης θα χωρισθεί στα δύο με κριτήριο την εντολή εκπληρώσεως της αγάπης προς τον πλησίον**.

Θ᾽ ακούσουμε με φόβο την απόφαση του Δικαίου Κριτού, ο οποίος θα ειπεί στους εκ δεξιών Του: «*Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρός μου κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Ἐπείνασα γὰρ καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα καὶ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην καὶ συνηγάγετέ με, γυμνός καὶ περιεβάλετέ με, ἠσθένησα καὶ ἐπεσκέψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἤμην καὶ ἤλθετε πρός με... Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ᾽ ὅσον ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε. Τότε ἐρεῖ καὶ τοῖς ἐξ εὐωνύμων· Πορεύεσθε ἀπ᾽ ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ. Ἐπείνασα γὰρ καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην καὶ οὐ συνηγάγετέ με, γυμνός καὶ οὐ περιεβάλετέ με, ἀσθενὴς καὶ ἐν φυλακῇ καὶ οὐκ ἐπεσκέψασθέ με... Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ᾽ ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἑνὶ*

τούτων τῶν ἐλαχίστων, οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε...» (Ματθ. 25, 34-45).

Θα είναι μεγάλο λάθος να εννοούμε μ' αυτά τα λόγια του Κυρίου, ότι η αγάπη προς τον πλησίον αναφέρεται μόνο στην υλική ελεημοσύνη. Η ελεημοσύνη είναι το ορατό σημείο της αγάπης προς τον Θεό και τον πλησίον και, όποιος την έχει, εκπληρώνει ολόκληρη την αρετή. Μαζί με την ελεημοσύνη δηλ. έχει και τις άλλες αρετές. Και πάλι σφάλλουμε εάν, βλέποντας πόσο τιμά ο Κύριος την ελεημοσύνη, νομίσουμε ότι όλα τα άλλα **αγαθά έργα, όπως: το μαρτύριο, η προσευχή, οι ασκητικοί κόποι**, θα καταφρονηθούν. Όλα θα δοξασθούν και θα αμειφθούν, δηλαδή, όλα τα έργα και οι λογισμοί. Αλλά και στον έπαινο που γίνεται από τον Θεό για το πιο μικρό έργο, κρύβεται μυστικά η μεγάλη **χορήγησις της θείας χάριτος και της αγάπης Του**. **Αυτό μάς δείχνει την μεγάλη δυνατότητα που έχει ο άνθρωπος να σωθεί, ώστε να μην υπάρχει κανείς που να λέγει ότι δεν ημπορεί να σωθεί.** Πρέπει λοιπόν να γνωρίζει ο άνθρωπος ότι ημπορεί να τελειωθεί με τα έργα της ελεημοσύνης. Η ανθρώπινη ζωή είναι ένα μεγάλο δώρο του Θεού. Βέβαια είναι σύντομη, αλλά μ' αυτή ημπορούμε να κερδίσουμε την αιώνια ζωή. **Ο κόπος είναι ολίγος, αλλά αιωνία η ανάπαυσις**, λέγουν οι άγιοι Πατέρες. **Κάθε καλό που κάνουμε τώρα, θα μας ακολουθήσει μετά τον θάνατό μας και θα μας χαρίσει την αιωνιότητα**.

Γι' αυτό **η ενθύμησις της φοβεράς Κρίσεως είναι πηγή μεγάλης πνευματικής δυνάμεως. Μας αποβάλλει την ακηδία και μας παροτρύνει σ' όλα τα καλά έργα.** Ο **άγιος Μακάριος ο Μέγας**, λέγεται ότι ήτο πολύ αδύνατος, και ξηρός σαν το σύκο.

– Γιατί, πάτερ, τον ερώτησε ένας αδελφός, είσαι πάντοτε αδύνατος, και όταν νηστεύεις και όταν τρώγεις;

-Η τσιμπίδα, του απήντησε ο Άγιος, με την οποία τακτοποιούμε τα ξύλα στην φωτιά, είναι πάντοτε μαυρισμένη και καμένη. Έτσι ακριβώς κατατρώγουν το σώμα και οι λογισμοί περί της Μελλούσης Κρίσεως.

Η μνημόνευσις των νεκρών κατά το λεγόμενο Ψυχοσάββατο, προ της Κυριακής της Μελλούσης Κρίσεως, είναι μία ευκαιρία ν' αρχίσουμε τα αγαθά έργα και να εκδηλώσουμε την αγάπη που έχει ο Θεός προς τους κοιμηθέντας.

Αλλά **η μνημόνευσις των νεκρών είναι ταυτόχρονα και μία προτροπή για να στοχαζώμεθα τον θάνατο. Αυτό τον στοχασμό οι άγιοι Πατέρες θεωρούν σαν την υψηλότερη φιλοσοφία και τροφό της ταπεινώσεως, της προσευχής και της μετανοίας. Οι σκέψεις γύρω από τις ματαιότητες της ανθρωπίνης ζωής, για το εφήμερο του βίου, για την φθορά των πάντων,**

μας ξυπνούν από την αναισθησία, μας οδηγούν στην διόρθωση και την μετάνοια. Ο **άγιος Ιωάννης της Κλίμακος** μας προτρέπει λέγοντας: «*Να σκέπτεσαι πάντοτε τα έσχατα της ζωής σου και δεν θ' αμαρτήσεις στον αιώνα*». Όποιος θέλει να λυτρωθεί από τον αιώνιο θάνατο, να έχει πάντοτε μπροστά του την **μνήμη του θανάτου**. Διότι, όπως το ψωμί είναι το αναγκαιότερο απ' όλα τα τρόφιμα, έτσι και η μνήμη του θανάτου προηγείται απ' όλα τα άλλα πνευματικά έργα. Ο **ιερός Αυγουστίνος** λέγει: «Ας γίνει ο θάνατος στην ζωή σου ιατρός», θέλοντας μ' αυτό τον λόγο του να τονίσει ότι η φιλοσοφία του θανάτου προκαλεί την θεραπεία όλων των παθών. «*Θρηνώ και οδύρομαι, όταν εννοήσω τον θάνατον!*». «*Οἴμοι μέλαινα ψυχή, ἕως πότε τῶν κακῶν οὐκ ἐκκόπτεις; Τί οὐκ ἐνθυμῇ τὴν φοβεραν ὥραν τοῦ θανάτου; Τί οὐ τρέμεις ὅλη τὸ φρικτόν βῆμα τοῦ Σωτῆρος; Ἆρα τί ἀπολογήσῃ;...*».

Ενθυμήθηκα την ώρα εκείνη του Κριτού, μονολογεί ο **άγιος Εφραίμ ο Σύρος**, και εφοβήθην. Εσκέφθην την φοβερά εκείνη Κρίση και ετρόμαξα. Ανελογίσθην την ευφροσύνη του παραδείσου και εστέναξα. Με κατέλαβε το πένθος και έκλαυσα μέχρις εξουδενώσεως των πνευματικών μου δυνάμεων... «Υποσχέθηκες με το πλήθος των οικτιρμών Σου, Φιλάνθρωπε, Πανάγαθε Βασιλεύ, ότι δεν θα τοποθετήσεις στ' αριστερά, με τα ερίφια, αυτούς που επένθησαν. Μη μου ειπείς τότε: δεν σε γνωρίζω! Αλλά με το άπειρο έλεός Σου, χάρισέ μου ακατάπαυστα δάκρυα, μαλάκωσε και ταπείνωσε την καρδιά μου και καθάρισέ την, για να γίνει οίκος της θείας σου χάριτος. Διότι, ιδού, είμαι αμαρτωλός και ανάξιος και δεν θα παύσω να κτυπώ την θύρα του ελέους Σου» (άγιος Εφραίμ ο Σύρος).

(Γέροντας Πετρώνιος Τανάσε, "*Οι Πύλες της Μετανοίας – Στοχασμοί στο Τριώδιο*", "Ορθόδοξος Κυψέλη", Θεσσαλονίκη, 2003)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: agiosthomas.gr*)*